

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Dagmar Hanákové a soudců Mgr. Karly Nekolové a JUDr. Mgr. Marka Del Favero, Ph.D., ve věci žalobkyně **Lenky V.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupené Mgr. Jiřím Mikundou, advokátem se sídlem Kopřivnice, Štefánikova 244/18a, proti žalovanému **Jakubu V.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupenému Mgr. Tomášem Pavlíkem, advokátem se sídlem Nový Jičín, K Nemocnici 166/14, **o zaplacení částky 100.000 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 12.11.2014, č.j. 24C 216/2011-153,

t a k t o :

I. Rozsudek okresního soudu **se** v zamítavém výroku a ve výroku o náhradě nákladů řízení **potvrzuje**.

II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 7.732 Kč k rukám zástupce žalovaného do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem okresní soud zamítl žalobu na zaplacení částky 100.000 Kč se 7,75% úrokem z prodlení od 6. 7. 2010 do zaplacení (výrok I.), uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení částku 91.742 Kč (výrok II.) a rozhodl, že se žalovanému vrací záloha na znalečné ve výši 2.000 Kč (výrok III.).

Proti tomuto rozsudku, pouze však proti zamítavému výroku a výroku o náhradě nákladů řízení, podala žalobkyně včasné odvolání, jimž se domáhala jeho změny tak, aby žalobě bylo v celém rozsahu vyhověno. Nesouhlasila s hodnocením výpovědí svědků S., D., S. a V. jako nevěrohodných s tím, že svědeckou výpověď Pavla H. okresní soud nehodnotil vůbec. Za malicherný označila důvod tohoto hodnocení spočívající ve skutečnosti, že účast svědků sama zajistila, což však avizovala již v žalobě, a navíc je zcela bez významu, jakým způsobem se svědci o jednání dozvěděli, zvláště když byli vyslechnuti až u dalšího jednání. Na nevěrohodnost svědků S. a D. pak dle žalobkyně nelze usuzovat ze skutečnosti, že jsou vůči sobě v poměru osob blízkých, neboť jejich vzájemný poměr se netýká jejich vztahu k žalobkyni, absurdním je také další důvod údajné nevěrohodnosti spočívající v tom, že žalobkyně se zná se svědky, neboť v opačném případě by svědci nemohli mít o celé záležitosti žádnou povědomost a nebyl by důvod je vyslechnout. Uvedla, že svědkyně D. neměla žádný důvod cokoli konzultovat se svědkem V., neboť výši nabídky za bistro znala z dob, kdy se sama ještě před žalovaným zajímala o jeho koupi, avšak k dohodě mezi ní a žalobkyní tehdy nedošlo, přičemž pravdivosti výpovědi svědkyně D. a S. o minimalizaci ztrát žalovaného nasvědčuje i rychlost, s jakou se následně žalovaný bistra zbavil. Pokud jde o vztah mezi žalovaným a svědkem H., pak to byl žalovaný, kdo nedodržel své závazky, a na tom, že si svědek bude brát odměnu za práci z tržeb, byl se žalovaným dohodnut. Dále žalobkyně zdůraznila, že její svědci jsou bezúhonní a pocházejí ze stejných vrstev jako žalobkyně, nešlo proto o nic neobvyklého, pokud se účastnili projednávané záležitosti. Tito svědci dle žalobkyně jednoznačně potvrdili ujednání účastníků o ceně ve výši 600.000 Kč jako součtu základu daně ve výši 500.000 Kč a DPH ve výši 100.000 Kč. K okresním soudem vytýkané absenci zajištění poslední části ceny ve výši 100.000 Kč uvedla, že v době sjednávání závazků i nějakou dobu poté panovala mezi účastníky důvěra, nesouhlasila se spekulací okresního soudu o výši vratky DPH a o částce 30.000 Kč k dobru žalovaného, jíž soud vyrábí argumenty ve prospěch žalovaného, neboť oba účastníci i svědek V. potvrdili, že směnečná suma u druhé ze směnek měla činit 100.000 Kč. K e-mailu ze dne 16. 5. 2010 se vyjádřila tak, že jej po jeho předložení okresní soud považoval za průkazný a vyzval žalovaného k navržení důkazů k jeho zpochybnění, což se žalovanému nepodařilo ani znaleckým posudkem, přičemž soud zcela pominul vyjádření znalce, že k vytvoření falešného e-mailu je potřeba odborných znalostí. Ke způsobu fakturace provedeného žalobkyní, zejména pak k nahrazení původních faktur na částku 600.000 fakturou na částku 400.000 Kč včetně DPH po vzniku sporu, uvedla, že celkem od žalovaného obdržela 500.000 Kč, z toho 100.000 Kč až 29. 3. 2011 a při první fakturaci vycházela tedy pouze z toho, co již obdržela, naopak byl to žalovaný, kdo zjevně nezákonně nahradil ve svém účetnictví absentující daňový doklad svým čestným prohlášením. K hodnocení žalobkyní

použitého pojmu „čistá ruka“, pak tvrdila, že nebyl důvod k jeho výkladu, neboť byl použit až po sjednání smlouvy samotné, a to ve vypjaté e-mailové korespondenci účastníků, a uvedla, že nesprávný je také názor okresního soudu, že v obchodní praxi se mezi plátcí DPH hovoří o částkách s DPH, přičemž za správný označila názor přesně opačný.

Žalovaný navrhl potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Odkázal na obsah svého závěrečného návrhu, ve kterém poukazoval na nelogická tvrzení žalobkyně o tom, že přes to, že dohoda účastníků zněla na částku 600.000 Kč, ze které bylo zaplaceno v hotovosti 400.000 Kč, směnka byla vystavena jen na 100.000 Kč, tedy na polovinu tvrzeného doplatku s nelogickým vysvětlením žalobkyně, že důvodem byla skutečnost, že žalovaný neměl peníze, i na účetnictví žalovaného, který zaúčtoval částku 500.000 Kč, nikoliv 600.000 Kč, jak doufala žalobkyně, když podávala udání u správce daně. O dohodě na částku 500.000 Kč pak dle žalovaného svědčí i účetnictví žalobkyně, která sice odmítla zprostit správce daně mlčenlivostí, z její výpovědi však vyplývá, že byla za obchodní případ se žalovaným penalizována, což se mohlo stát pouze tehdy, pokud původně měla v účetnictví daňový doklad na 500.000 Kč a posléze jej vyměnila za doklady znějící na částku 600.000 Kč, z čehož žalovaný dovozuje, že si žalobkyně při sjednávání ceny neuvědomila, že i z této částky bude muset odvést DPH. Dále žalovaný poukázal na rozpory mezi účastnickou výpovědí žalobkyně a výpověďmi svědků, kdy žalobkyně uvedla, že druhá směnka na 100.000 Kč měla být splatnou po vratce DPH, avšak svědek V. o splatnosti této částky ničeho nevypovídá a svědek S. k této otázce uvádí, že posledních 100.000 Kč mělo být zaplaceno po předání předávacího protokolu a dokladů o spotřebičích, až k dotazu zástupce žalobkyně se opravuje a tvrdí, že 100.000 Kč mělo být na směnce až žalovaný dostane vráceno DPH. Tento svědek měl být podle výpovědi žalobkyně a svědka V. u předání částky 400.000 Kč, on však o tom neví, podle svědka V. mělo bistro žalovanému patřit poté, co vše podepíše a zaplatí a teprve pak dostane předávací protokoly, současně však vypovídá, že druhá směnka měla být až poté, co žalovaný dostane vráceno DPH a bude sepsán protokol o převzetí. Svědky D. a S. žalovaný podle jejich vlastních slov připravil o bydlení, žalovanému neměli zaplatit, protože se dozvěděli o jeho dluhu vůči žalobkyni, je proto nelogické, aby v této době podepisovala svědkyně D. dobrovolně exekutorský zápis. Poukázal dále na nepravdivou obranu svědkyně D. v exekutním tvrzení o podpisu exekutorského zápisu pod nátlakem, což bylo vyvráceno výsledkem exekutorky. Svědek H. nejprve vypověděl, že neví, co bylo dohodnuto, posléze se domnívá, že snad 600.000 Kč, ale neví. K nahrávce telefonického hovoru mezi účastníky žalovaný uvedl, že se týká obchodních jednání, nijak nezasahuje do osobnostních práv žalobkyně a jedná se tedy o důkaz přípustný. Z tohoto důkazu je pak zřejmé, že žalobkyně přesvědčovala žalovaného, že se dohodli na částce 500.000 Kč s tím, že mu tedy muselo být jasné, že k tomu patří ještě i DPH. Stejně skutečnosti se podávají z e-mailové korespondence účastníků, kterou do spisu založili oba účastníci, avšak e-mail z 16. 5. 2010 žalovaný označil za padělek, což vyplynulo i ze znaleckého posudku a výsledku znalce, který uvedl, že není schopen ověřit, zda tuto e-mailovou zprávu žalovaný zaslal či nikoliv, přičemž v okamžiku, kdy tuto listinu překládá žalobkyně a má sloužit k jejímu prospěchu, tíží důkazní břemeno žalobkyni, která jej však neunesla. Podle žalovaného z výsledků dokazování jasně plyne, že dohoda účastníků zněla na částku 500.000 Kč, posléze

si žalobkyně uvědomila, že z této částky bude muset zaplatit i daň, teprve tehdy začíná nátlaková akce na žalovaného s tvrzením, že dohodnuto bylo 500.000 Kč, plus DPH, celkem 600.000 Kč a objevují se falešní svědci, kteří mají žalobkyni obsah takové dohody potvrdit.

Krajský soud přezkoumal rozsudek okresního soudu v napadeném rozsahu spolu s řízením předcházejícím, a to s ohledem na zahájení řízení přede dnem 1. 1. 2014 v souladu s článkem II bod 2 Přejícných ustanovení zák. č. 293/2013 Sb. podle zák. č. 99/1963Sb.- občanského soudního řádu, ve znění zák. č. 241/2013 Sb. (dále jen o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné.

Z obsahu spisu se podává, že v řízení zahájeném dne 25. 7. 2011 se žalobkyně domáhala po žalovaném zaplacení částky 100.000 Kč se 7,75% úrokem z prodlení od 6. 7. 2010 do zaplacení. Skutkově tvrdila, že oba účastníci jako podnikatelé uzavřeli v rámci své podnikatelské činnosti dne 21. 4. 2010 ústní smlouvu, kterou se žalovaný za vybavení provozovny bistra ve xxx, a přenechání práv vyplývajících z nájemní smlouvy k prostorám bistra zavázal zaplatit žalobkyni částku 500.000 Kč + 20% DPH, celkem tedy 600.000 Kč, jejíž splatnost byla dohodnuta tak, že 500.000 Kč uhradí žalovaný na základě faktury žalobkyně a 100.000 Kč zajištěných směnkou uhradí do 21. 4. 2011. Žalobkyně vystavila a žalovanému předala zálohovou fakturu č. 101007 ze dne 21. 4. 2010 znějící na částku 300.000 Kč a 20% DPH, celkem tedy 360.000 Kč, splatnou v den vystavení faktury a dále fakturu č. 101008 ze dne 5. 7. 2010 splatnou téhož dne znějící na částku 200.000 Kč a 20% DPH, celkem 240.000 Kč. Žalovaný dne 21. 4. 2010 uhradil žalobkyni částku 400.000 Kč a dne 29. 3. 2011 100.000 Kč, mezi účastníky zůstala spornou povinnost úhrady další částky 100.000 Kč, jejíž platbu žalovaný odmítl s tvrzením, že sjednaná cena 500.000 Kč byla včetně DPH. Žalovaný potvrdil, že mezi účastníky byla dne 21. 4. 2010 v ústní formě uzavřena dohoda o žalobkyni tvrzeném obsahu, v obraně namítal, že cena byla dohodnuta ve výši 500.000 Kč včetně DPH. Dále uvedl, že po nějaké době od uzavření této ústní smlouvy se na něj žalobkyně obrátila se žádostí o doplatek na DPH ve výši 100.000 Kč, s tím, že dohodnuta byla částka 500.000 Kč bez DPH, což však žalovaný s ohledem na obsah jejich dohody, tedy o ceně včetně DPH, odmítl, poté následovala ze strany žalobkyně a jejího manžela série nátlakových akcí vedených snahou donutit žalovaného k vydání nějakého dokladu o tom, že dluží ještě částku 100.000 Kč.

Okresní soud po provedeném dokazování výpověďmi obou účastníků, výslechem jimi navržených svědků, listinnými důkazy včetně přepisů SMS zpráv účastníků i jejich telefonických hovorů a e-mailové komunikace, žalovaným předloženým znaleckým posudkem z oboru kybernetika a kriminalistika i výslechem znalce Mgr. Martina Ludmy dospěl k závěru, že mezi účastníky byla dne 21. 4. 2010 v ústní formě uzavřena smíšená smlouva zahrnující jednak kupní smlouvu podle ust. 409 a násl. obch. zák., jejímž předmětem byl převod vybavení provozovny bistra ve xxx, na ulici xxx a smlouvu o odstupném za přenechání práv a povinností z nájemní smlouvy k prostorám bistra jako smlouva nepojmenovaná podle § 269 odst. 2 obch. zák. za dohodnutou cenu, jejíž výše byla v řízení sporná. Okresní soud vzal za prokázáno, že cena za převod bistra byla sjednána ve výši 500.000 Kč včetně 20% DPH s odůvodněním, že toto tvrzení žalovaného korespondovalo s jeho účastnickou

výpovědí, v rámci níž žalovaný k dané problematice vypovídal jasně a konzistentně a nepřímě také z výpovědí svědků Ing. V., otce žalovaného, kterého syn informoval o tom, že bistro kupuje za 500.000 Kč, i Mgr. H., jehož žalovaný požádal o půjčku ve výši 50.000 Kč potřebnou na úhradu ceny bistra ve výši 500.000 Kč. Naopak ve výpovědi žalobkyně okresní soud shledal řadu nejasností a nevysvětlitelných rozporů svědčících o její účelovosti a nevěrohodnosti. Jako nevěrohodné vyhodnotil svědecké výpovědi žalobkyní navržených svědků, což vyvozoval jednak ze skutečnosti, že tito svědci byli společně přítomni u soudu před zahájením prvního jednání, svědci S. a D. jsou osobami blízkými, které byly negativně dotčeny vydražením bytu Pavlína D. k uspokojení pohledávky žalovaného, přičemž tato svědkyně se svědkem V., manželem žalobkyně, před zahájením řízení nejen společně konzultovali výši ceny za převod bistra, nejprve na žalovaného, posléze na svědkyni, ale proti žalovanému také společně vystupovali v daňovém řízení vedeném u Finančního úřadu v Novém Jičíně, kdy na žalovaného učinili oznámení pro podezření z kráčení daně a podvodného jednání, jenž se nepotvrdilo. Martin S. pak dlouhodobě vypomáhal v bistru manželům V. a měl k nim zjevně přátelský vztah, svou svědeckou výpověď dodatečně opravoval a bezkonfliktním nebyl dle okresního soudu ani vztah mezi žalovaným a svědkem H. Podle okresního soudu tvrzení žalobkyně o sjednané ceně ve výši 600.000 Kč nenachází oporu ani v předložených listinných důkazech o způsobu fakturace zaplacené částky 400.000 Kč, kdy okresní soud poukázal na postup žalobkyně v daňovém řízení i na e-mailovou korespondenci účastníků, v rámci které se žalobkyně zmiňuje o tom, že cena za bistro byla dohodnuta na 500.000 Kč čistá ruka, což okresní soud vyložil k její tíži tak, že se mělo jednat o cenu konečnou, a odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, podle které při absenci jiné dohody je součástí ceny i daň. S tímto závěrem posoudil žalobu jako nedůvodnou a v celém rozsahu ji zamítl a procesně úspěšnému žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

U odvolacího jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.

Posuzovaný závazkový vztah, jakož i práva a povinnosti z něj v tomto řízení uplatněná, vznikly přede dnem 1. 1. 2014, dle ust. § 3028 odst. 3 zák. č. 89/2012 Sb. se proto řídí dosavadními právními předpisy, zejména pak zák. č. 513/1991 Sb. – obchodním zákoníkem (dále jen obch. zák.) a zák. č. 40/1964 Sb. – občanským zákoníkem (dále jen obč. zák.) platnými do 31. 12. 2013.

Z hlediska skutkového považuje odvolací soud za správný názor okresního soudu, že se účastníci v ústní formě dohodli na převodu movitého zařízení bistra a přenechání nájemních práv k prostorám pro jeho provozování, jejíž obsah, mimo výši sjednané ceny, byl ostatně mezi účastníky nesporný, a to s upřesněním vyplývajícím ze shodného prohlášení účastníků u jednání dne 14. 5. 2012, jakož i z obsahu provedených důkazů, že k této dohodě došlo před datem 21. 4. 2010, kdy byla zaplacená částka 400.000 Kč. Uvedenou dohodu z hlediska právního hodnotí krajský soud jako smlouvu inominační ve smyslu ust. § 269 odst. 2 obch. zák.

K otázce sporné výše sjednané ceny okresní soud na základě dokazování provedeného v souladu s ust. § 122 a násl. o.s.ř. a řádného hodnocení důkazů ve věci učinil správná a úplná skutková zjištění, na která odvolací soud tímto odkazuje.

Jedinou výjimku v tomto směru představuje zvukový záznam telefonického hovoru mezi žalovaným na jedné straně a žalobkyní a svědkem V. na straně druhé, byť z tohoto důkazu okresní soud neučinil pro tuto věc žádná zásadní skutková zjištění. Z vyjádření žalobkyně k tomuto důkazu, proti kterému žalovaný neměl námitky, plyne, že záznam rozhovoru byl pořízen bez vědomí a souhlasu jejího i svědka V. a s jeho provedením k důkazu žalobkyně v řízení nesouhlasila. Takový důkaz, jehož získáním došlo k zásahu do základního práva účastníků hovoru na ochranu tajemství zprávy podávané telefonem vyplývajícího z článku 13 Listiny základních práv a svobod a důsledně vzato i do práva účastníka soudního řízení na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny, je nutno považovat za nepřípustný a nelze jej v občanskoprávním řízení provést (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 10. 1998 ve věci sp.zn. 21Cdo 1009/98, rozsudek téhož soudu ze dne 20. 1. 2010 ve věci sp.zn. 29Cdo 4007/2008 či nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2006 ve věci sp.zn. I ÚS 191/05), když současně, týkal-li se obsah hovoru předmětu sporu, měl obsah jednání účastníků dle názoru odvolacího soudu osobní povahu (viz. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 6. 2010 ve věci sp.zn. 22Cdo 3717/2008).

Odvolací soud však souhlasí s hodnocením věrohodnosti ostatních důkazních prostředků.

Pokud jde o svědky žalobkyně, okresní soud správně poukázal na rozpory ve svědeckých výpovědích, které odvolací soud mimo skutečnosti uvedené v napadeném rozsudku dále spatřuje také v kolizi výpovědí svědků S., který se měl účastnit jednání o ceně za bistro, a to spolu se svědkem V. a žalovaným, v jehož průběhu žalobkyně v bistru obsluhovala a svědka V., jenž (stejně jako žalobkyně) vypověděl, že žalobkyně u tohoto jednání seděla u stolu s ostatními. Dle svědka S. došlo při prvním jednání účastníků k dohodě o ceně, která měla být v hotovosti předána téhož dne či s odstupem několika dnů, při tomto jednání si však účastníci nepředávali žádné doklady a svědek si nepamatoval na předávku peněz, ačkoliv dle svědka V. byl tento svědek u předání peněz přítomen. Svědek S. pak popsal ještě další jednání, při němž byl žalovanému předložen návrh předávacího protokolu a faktura, a to opět bez předávky peněz. Výpověď svědků S. a V. (a opět také žalobkyně) odporuje rovněž listinným důkazům, neboť všechny tyto osoby vypověděly, že žalovaný převzal fakturu za bistro, tedy aspoň jednu z nich, spolu s návrhem předávacího protokolu, z obsahu e-mailu zaslaného žalovanému z adresy a.kne.l@seznam.cz dne 18. 6. 2010 však plyne, že obě faktury na částku 500.000 Kč, rozdělenou nadvakrát, byly žalovanému posílány až v době vyhotovení e-mailu, tedy tak, jak vypověděl žalovaný, jenž uvedl, že při platbě částky 400.000 Kč obdržel od žalobkyně pouze pokladní doklad.

Při tom je třeba zdůraznit, že všechny vyslychané osoby byly před započítím výslechu řádně okresním soudem poučeny ve smyslu ustanovení § 126 o.s.ř., účastníci pak podle ust. § 131 o.s.ř., a že proti protokolaci obsahu jejich výpovědí nebyly vznášeny žádné námitky.

Za správné odvolací soud považuje také hodnocení vztahů svědků k účastníkům s tím, že svědek S. udržoval s manželi V. zjevně přátelské vztahy, naopak jednoznačně negativní vztah vůči žalovanému je nutno důvodně předpokládat u svědka S. a zejména pak svědkyně D., proti které vedl žalovaný úspěšně exekuční řízení, přičemž svědek S. je vůči Pavlíně D. osobou blízkou ve smyslu ust. § 116 obč. zák., která újmu způsobenou této svědkyni důvodně musela považovat za újmu vlastní. Stejně tak neutrální nebyl vztah mezi svědkem H. a žalovaným, jenž dle výpovědi tohoto svědka neměl z čeho svědkovi vyplácet odměnu za provedenou práci, což svědek vyřešil tak, že si bral peníze z tržeb, přičemž se oba zúčastnění neshodli na tom, zda na takovém postupu byli dohodnuti či si peníze H. bral bez povolení žalovaného.

Nevěrohodnou je však zejména sama žalobkyně, která v otázce splatnosti dohodnuté ceny za bistro v žalobě tvrdila, že částku 500.000 Kč měl žalovaný uhradit na základě vystavených faktur a částka ve výši 100.000 Kč zajištěná směnkou měla být zaplacená do 21. 4. 2011, tj. do roka, v rámci své účastnické výpovědi však uvedla, že se účastníci dohodli na platbě částky 400.000 Kč v hotovosti, částka 100.000 Kč měla být uhrazena na směnku se splatností na rok a dalších 100.000 Kč byl žalovaný povinen uhradit poté, co obdrží vratku DPH. Žalobním tvrzením, ale také obsahu výpovědi žalobkyně, pak zcela odporuje způsob, jakým žalobkyně sjednanou cenu za bistro žalovanému fakturovala, pokud vystavila dvě faktury, na částku 360.000 Kč a 240.000 Kč včetně DPH, z toho fakturu na 360.000 Kč v době, kdy od žalovaného obdržela platbu v hotovosti ve výši 400.000 Kč. Důvody takové fakturace žalobkyně nebyla schopná soudu vysvětlit, stejně jako nebyla schopna uvést, jaké částky byly následně žalovanému účtovány v opravených fakturách předložených finančnímu úřadu. V neprospěch věrohodnosti žalobkyně je nutno vyhodnotit také fakt, že nezavala správce daně mlčenlivosti ve vztahu k informacím o průběhu a výsledcích daňové kontroly, která u ní byla provedena v roce 2010, jež by mohly do posuzovaných otázek vnést jasno, z čehož plyne jednoznačný závěr, že není v zájmu žalované, aby tyto informace vyšly v řízení najevo. Za zcela nelogickou považuje odvolací soud, ve shodě se soudem okresním, absenci zajištění tvrzené povinnosti žalovaného doplatit částku 100.000 Kč po vrácení DPH, za situace, kdy po platbě částky 400.000 Kč v hotovosti byla další částka 100.000 Kč zajištěna směnkou, stejně jako nelogicky a nepřesvědčivě vyznívá vysvětlení žalobkyně, že se tak stalo z toho důvodu, že žalovaný neměl dostatek finančních prostředků, což by naopak bylo důvodem pro zajištění platební povinnosti, stejně jako skutečnost, že si účastníci v době uzavírání této dohody věřili, neboť za takové situace by k žádnému zajištění nepřistoupili.

Naopak tak, jak uvedl okresní soud, věrohodně vyznívá výpověď žalovaného, jejíž pravdivost a správnost v průběhu řízení nezpochybnila ani sama žalobkyně. Tato výpověď odpovídá jak listinným důkazům (dokladům o úhradě částky 400.000 Kč a 100.000 Kč, fakturaci žalobkyně a e-mailovým zprávám účastníkům), tak i nepřímým výpovědím svědků navržených žalovaným, Ing. V. a Mgr. H., kteří uvedli, že je žalovaný informoval o tom, že bistro kupuje za 500.000 Kč a svědka Pavla B., jenž popsal shodně se žalovaným rozhovor mezi ním a jemu neznámým mužem o bistro probíhající v napjaté atmosféře, když ke zpochybnění věrohodnosti svědků žalovaného nebyly žádné skutečnosti zjištěny, ani však žalobkyně tvrzeny.

Pokud jde o e-mailovou komunikaci účastníků, byl její obsah, mimo e-mail z 16. 5. 2010, mezi účastníky nesporný. I když lze dát odvolatelce za pravdu, že e-maily pocházejí z doby po ukončení kontraktačního procesu a nemohly mít proto na obsah samotné dohody žádný vliv, přesto dle názoru odvolacího soudu jejich obsah potvrzuje, že dohodnuta byla částka 500.000 Kč a byl to žalovaný, kdo si podle žalobkyně při takové dohodě měl být (bez výslovného ujednání) vědom toho, že je z takového obchodu potřeba zaplatit DPH (e-mail žalobkyně zaslaný žalovanému 19. 6. 2010 v 13:31hod.).

V případě e-mailu z 16. 5. 2010 tížilo břemeno důkazní k prokázání jeho pravosti žalobkyni, která jej k důkazu navrhla a dovozovala z jeho obsahu pro sebe příznivé závěry o tom, že žalovaný s doplatkem DPH ve výši 100.000 Kč souhlasil (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 10. 2000 ve věci sp. zn. 22Cdo 617/99, ze dne 28. 8. 2000 ve věci sp.zn. 22Cdo 1823/98 či ze dne 30. 10. 2012 ve věci sp.zn. 20Cdo 947/2010). Žalobkyně toto břemeno zjevně neunesla, neboť z posudku, který měl okresní soud k dispozici a který splňuje parametry znaleckého posudku zadaného soudem (§127a o.s.ř.), včetně výsledku znalce, vyplynulo, že e-mailovou zprávu lze dodatečně vytvořit, je k tomu třeba jistých odborných znalostí, klíče k takovému postupu je však možno dohledat na internetu. Současně však nebyl důvod žalobkyni o jejím důkazním břemenu k prokázání pravosti této e-mailové zprávy poučit ve smyslu ust. § 118a odst. 3 o.s.ř., neboť dle názoru odvolacího soudu obsah této listiny ani nebyl sto prokázat její tvrzení o dohodě účastníků o úhradě DPH ve výši 100.000 Kč, když zpráva v tomto směru žádný jasný a konkrétní údaj neobsahuje. Je přitom nutno opět zdůraznit a v neprospěch žalobkyně vyhodnotit skutečnost, že žalobkyně při vypracování znaleckého posudku z oboru kybernetika nedala znalci přístup do své e-mailové pošty.

Odvolací soud tak uzavírá, že na základě provedeného prokázání považuje za prokázánu dohodu účastníků o ceně ve výši 500.000 Kč, přičemž bez ohledu na to, zda se mělo jednat o částku včetně DPH či zda o platbě za DPH nebylo mezi účastníky vůbec jednáno, se uplatní judikatura Nejvyššího soudu ČR, na kterou odkázal již ve svém rozhodnutí okresní soud, podle které nevyplývalo-li z dohody stran něco jiného, je součástí ceny mj. i příslušná daň a clo a dohodnutou cenu nelze poté, není-li stranami sjednáno něco jiného, zvyšovat o daň z přidané hodnoty (srov. dále také usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 10. 2009 ve věci sp. zn. 23Cdo 3573/2007).

S ohledem na závěr, že se v posuzované dohodě účastníků žalovaný zavázal k úhradě částky 500.000 Kč a tento svůj závazek v souladu s ust. § 324 odst. 1 obč. zák. řádně a včas splnil tak, že dne 21. 4. 2010 zaplatil žalobkyni částku 400.000 Kč a dne 29. 3. 2011 uhradil 100.000 Kč, je nutno žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení dalších 100.000 Kč, posoudit jako zcela nedůvodnou a rozhodnutí okresního soudu, jímž byla taková žaloba jako celek zamítnuta, v souladu s ust. § 219 o.s.ř. jako správné potvrdit, a to včetně správného výroku o náhradě nákladů řízení, který odpovídá ve smyslu ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. plnému procesnímu úspěchu žalovaného.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že žalobkyni bylo uloženo zaplatit na těchto nákladech procesně zcela úspěšnému žalovanému částku 7.732 Kč sestávající z odměny za jeden úkon právní služby, a to účast u odvolacího jednání, ve výši 5.100 Kč (§ 11 odst. 1 pís. g), § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996Sb. – advokátního tarifu), z náhrady hotových výdajů zástupce žalovaného k tomuto úkonu právní služby ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), z náhrady za promeškaný čas v souvislosti cestou zástupce žalovaného k jednání odvolacího soudu z Nového Jičína do Ostravy a zpět v rozsahu 4 započatých půlhodin po 100 Kč (§14 téhož právního předpisu) a z náhrady cestovních výdajů zástupce žalovaného k jednání krajského soudu osobním vozidlem tov. zn. Chevrolet Cruze, reg. zn. 6T9 6819, s kombinovanou spotřebou 6,8l benzínu 95 oktanů na 100 km, v ceně pohonných hmot dle vyhlášky č. 328/2014Sb. ve výši 35,90 Kč za 1 l benzínu a náhradě za opotřebení ve výši 3,70 Kč za jeden ujetý kilometr, při ujetí celkem 96 km v obou směrech, náhrada cestovních výdajů zástupce žalovaného celkem ve výši 590 Kč a z náhrady za 21% DPH z částky 6.390 Kč ve výši 1.342 Kč (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dovolání je možno podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR v Brně, prostřednictvím Okresního soudu v Novém Jičíně.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 15. prosince 2015

Za správnost vyhotovení:
Bc. Radim Kubáň, DiS.

Mgr. Dagmar Hanáková v. r.
předsedkyně senátu